

udviklede lande, så at disse skulle modtage direkte hjælp, uden at der blev afsat noget særligt til langtidsvirksomheder, der efterhånden kunne overflødiggøre hjælpen. Denne gruppe var meget utilfreds ved tanken om, at karakteren af hjælpen skulle forandres nu, hvor den værste nød i Europa var afhjulpet. Man var også imod, at begrebet „emergency“ kun skulle omfatte katastrofesituationer, samt ganske uenig i den amerikanske udtalelse om, at det var hjælp til selvhjælp, fonden skulle yde. Der blev nedsat et underudvalg med det formål at sammenarbejde de forskellige ændringsforslag, men dette viste sig umuligt.

Udvalget vedtog derefter det australske resolutionsforslag om en nogenlunde uændret fortsættelse af fonden. Der blev fremsat og vedtaget en række ændringsforslag hertil, således at teksten kom til at ligge betydeligt nærmere ved generalsekretærens resolutionsforslag.

Canada, Danmark, Holland, Norge og Sverige fulgte Amerikas Forenede Stater, fordi det syntes urimeligt ikke at støtte de alvorlige anstrengelser, som repræsentanterne for dette land, der er det eneste, hvorfra man i fremtiden kan vente væsentlig økonomisk støtte, gjorde for at få ordlyden drejet således, at den amerikanske kongres kunne gå med til fortsat at yde bidrag. Men de amerikanske forslag vandt gennemgående ikke tilslutning. Det lykkedes fra dansk side, bl. a. ved at understrege danske myndigheders interesse i et nært samarbejde mellem De Forenede Nationers forskellige organer, at få repræsentanter for sekretariatet og nogle af de særlige institutioner til at komme tilstede og fremhæve betydningen af et samarbejde mellem børnehjælpsfonden og de særlige institutioner samt af en fortsættelse af tilskuddene til arbejde på lang sigt til gavn for børn. Som følge af disse interventioner lykkedes det at få visse af de fra amerikansk side ønskede punkter gennemført.

Ved den endelige afstemning i udvalget godkendtes det ændrede resolutionsforslag med 43 stemmer mod 8; blandt disse sidste var

Amerikas Forenede Stater, Canada, Danmark, Holland, Norge og Sverige, der alle nærmere motiverede deres afstemning.

Ved spørgsmålets behandling i plenarforsamlingen den 1. december 1950 forelå der to ændringsforslag til det af udvalget godkendte resolutionsudkast. Forslagsstillere for det ene var Australien, Chile, Danmark, Ecuador og Jugoslavien. Dette forslag gik ud på nærmere at angive varigheden af mandaterne for de medlemmer af det nye forretningsudvalg, som skal udpeges af det økonomiske og sociale råd. Forslaget blev vedtaget med 33 stemmer.

Det andet ændringsforslag, der forelagdes af Ecuador, Bolivia, Canada og Nederlandene, gik ud på at tilføje en ny paragraf, hvori forretningsudvalget anmodedes om ved fastsættelsen af principperne for fondens virksomhed mest muligt at skabe faste og varige rammer for sundheds- og velfærdsarbejdet for børn i de lande, som modtog hjælp fra fonden. Dette forslag blev vedtaget med 51 stemmer.

Resolutionen, således som denne var blevet ændret ved vedtagelsen af de to førnævnte forslag, blev enstemmigt vedtaget; dog undlod Amerikas Forenede Stater at stemme, da man havde ønsket oprettelse af en permanent børnehjælpsfond og desuden administrationsudgifterne båret af alle de forenede nationer.

6. Flygtninge og statsløse personer.

Dette punkt på dagsordenen omhandlede i virkeligheden 4 forskellige spørgsmål, nemlig:

a. Statut for FNs højkommisær for flygtninge. 4. forsamling havde den 3. december 1949 vedtaget, at der i anledning af den internationale flygtningeorganisations ophør fra den 1. januar 1951 skulle oprettes et særligt FN flygtningekontor med en højkommisær i spidsen*). ECOSOC havde på sin 11. samling godkendt et udkast til en statut for dette embede, og dette udkast dannede grundlaget for drøftelsen af emnet i forsamlingens 3. udvalg. Teksten blev til-

*) Se beretn. 4. saml., s. 38.